

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 3 oktober 2000 *

I mål C-458/98 P,

Industrie des poudres sphériques, Annemasse (Frankrike), företrätt av advokaten C. Momège, Paris, delgivningsadress: advokatbyrån A. May, 398, route d'Esch, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 15 oktober 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-2/95, Industries des poudres sphériques mot rådet (REG 1998, s. II-3939), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren S. Marquardt, i egenskap av ombud, biträdd av P. Bentley, barrister, delgivningsadress: Euro-

* Rättegångsspråk: franska.

peiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören
A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Khan och X. Lewis,
rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten,
C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrike),

och

Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie, Paris (Frankrike),
företrädna av advokaterna O. d'Ormesson och O. Prost, Paris,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden D.A.O. Edward samt domarna
P.J.G. Kapteyn, A. La Pergola, P. Jann och H. Ragnemalm (referent),

generaladvokat: G. Cosmas,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 16 mars 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Bolaget Industrie des poudres sphériques, tidigare kallat Extramet Industrie (nedan kallat IPS), har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 16 december 1998, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 15 oktober 1998 i mål T-2/95, Industrie des poudres sphériques mot rådet (REG 1998, s. II-3939, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade bolagets talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 2557/94 av den 19 oktober 1994 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull på import av kalciummetall med ursprung i Kina och Ryssland (EGT L 270, s. 27, svensk specialutgåva, område 11, volym 33, s. 47, nedan kallad den omtvistade förordningen).

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Det framgår av rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen) att ett antidumpningsförfarande omfattar flera faser, däribland undersökningsfasen.

3 Artikel 7 i grundförordningen har rubriken ”Inledande och genomförande av undersökning”.

4 I artikel 7.1 i grundförordningen föreskrivs följande:

”När det efter samråd framgår att det finns bevis som är tillräckliga för att motivera att ett förfarande inleds, skall kommissionen omedelbart göra följande:

- a) Tillkännage förfarandets inledande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Ett sådant tillkännagivande skall ange den vara och de länder som berörs, ge en sammanfattning av de uppgifter som har lämnats och föreskriva att all relevant information skall lämnas till kommissionen. Tillkännagivandet skall ange den tidsfrist inom vilken intresserade parter får skriftligen framföra sina synpunkter och kan begära att få bli hörda muntligen av kommissionen i enlighet med punkt 5.
- b) Underrätta de exportörer och importörer som kommissionen vet är berörda liksom företrädare för exportlandet och för de klagande.
- c) Inleda undersökningen på gemenskapsnivå i samarbete med medlemsstaterna. Undersökningen skall omfatta både dumpning och subventioner och därav vållad skada och skall utföras i enlighet med punkterna 2—8. Undersökningen skall normalt omfatta en period om minst sex månader omedelbart innan förfarandet inleds.”

5 I artikel 7.4 i grundförordningen föreskrivs följande:

”a) Den klagande och de importörer eller exportörer som man vet är berörda liksom företrädare för exportlandet får ta del av alla uppgifter som lämnats till kommissionen av någon part i en undersökning, till skillnad från de interna handlingar som har upprättats av gemenskapens eller medlemsstaternas myndigheter, förutsatt att de är relevanta för försvaret av vederbörandes intressen och inte konfidentiella i den mening som avses i artikel 8 och att kommissionen använder dem i undersökningen. För detta ändamål skall de till kommissionen ställa en skriftlig begäran som anger vilka uppgifter de behöver.

b) Exportörer och importörer av den undersökta varan samt, då det är fråga om subventionering, företrädare för exportlandet kan begära att bli underrättade om de väsentliga omständigheter och överväganden som ligger till grund för den planerade rekommendationen att införa slutgiltiga tullar eller slutgiltigt uppbära tullar som säkrats såsom tillfällig tull.

c) i) Begäran om uppgifter enligt punkt b skall

aa) vara skriftlig och ställas till kommissionen,

...

... ”

- 6 Artikel 13 i grundförordningen har rubriken ”Allmänna föreskrifter om tullar”. I artikel 13.4 a föreskrivs följande:

”Antidumpnings- och utjämningstullar får varken införas eller höjas retroaktivt.... ”

Bakgrunden till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten

- 7 IPS är ett företag som är specialiserat på framställning av granulerad kalciummetall i form av granulat av reaktiva metaller med utgångspunkt i primär kalciummetall. Primär kalciummetall tillverkas i fem länder, nämligen i Frankrike (av bolaget Pechiney électrométallurgie, nedan kallat PEM), Kina, Ryssland, Kanada och Amerikas förenta stater.
- 8 För anskaffning av primär kalciummetall vände sig IPS från första början till gemenskapsproducenten PEM. Bolaget importerade även primär kalciummetall från Kina och Sovjetunionen.
- 9 Till följd av ett klagomål som Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie (nedan kallat Chambre syndicale) lämnade in år 1987 på PEM:s uppdrag, inledde kommissionen ett antidumpningsförfarande med tillämpning av rådets förordning (EEG) nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 201, s. 1).

- 10 Genom förordning (EEG) nr 707/89 av den 17 mars 1989 om införandet av en tillfällig antidumpningstull på kalciummetall med ursprung i Folkrepubliken Kina och Sovjetunionen (EGT L 78, s. 10) påförde kommissionen därefter de importerade varorna en tillfällig antidumpningstull om 10,7 procent.
- 11 Efter det att den tillfälliga antidumpningstullen förlängts, påförde rådet den aktuella varan slutgiltiga antidumpningstullar om 21,8 procent respektive 22 procent genom förordning (EEG) nr 2808/89 av den 18 september 1989 om införandet av en slutgiltig antidumpningstull på import av kalciummetall med ursprung i Folkrepubliken Kina och i Sovjetunionen och om slutgiltigt uttag av de tillfälliga tullar som införts (EGT L 271, s. 1).
- 12 Klaganden väckte den 27 november 1989 talan vid domstolen om ogiltigförklaring av sagda förordning.
- 13 I dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1991, s. I-2501, nedan kallat målet Extramet I), fastslogs att talan kunde tas upp till prövning.
- 14 Genom dom av den 11 juni 1992 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1992, s. I-3813, nedan kallat målet Extramet II), ogiltigförklarade domstolen förordning nr 2808/89 med motiveringen att gemenskapsinstitutionerna faktiskt inte hade undersökt om gemenskapsproducenten av den vara som avsågs i förordningen, det vill säga PEM, själv hade bidragit till den åsamkade skadan genom sin säljvägran, och att de inte heller hade fastslagit att skadan inte följde av de faktorer som sökanden åberopat. Institutionerna hade således inte fastställt skadan på ett korrekt sätt.

- 15 Efter domen i målet Extramet II ställde PEM den 1 juli 1992 en skrivelse till kommissionen i syfte att få till stånd ett återupptagande av undersökningen samt ett memorandum av teknisk art avseende den skada som åsamkats gemenskapsindustrin (nedan kallat memorandum av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan).
- 16 Kommissionen, som ansåg att undersökningen "återupptogs *de jure*", uppmanade IPS genom skrivelse av den 17 juli 1992 att inkomma med synpunkter på bedömningen av den skada som gemenskapsindustrin hade åsamkats. I denna skrivelse preciserade kommissionen att den hade begärt att PEM skulle inkomma med synpunkter i samma fråga.
- 17 Genom skrivelse av den 14 augusti 1992 ifrågasatte IPS kommissionens bedömning av de rättsliga möjligheterna att återuppta undersökningen. IPS begärde att ett formellt riktigt beslut skulle riktas mot bolaget, mot vilket talan skulle kunna väckas.
- 18 Genom skrivelse av den 21 augusti 1992 upprepade IPS sistnämnda begäran.
- 19 Den 14 oktober 1992 mottog IPS memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan.
- 20 Den 14 november 1992 offentliggjorde kommissionen ett meddelande om ett antidumpningsförfarande avseende import av kalciummetall med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ryssland (EGT C 298, s. 3, nedan kallat meddelandet om antidumpningsförfarande).
- 21 Genom skrivelse av den 18 november 1992 upplyste kommissionen IPS om att meddelandet offentliggjorts och den begärde att bolaget skulle återsända ett antal

frågeformulär inom 30 dagar. Kommissionen angav att den nya undersökningsperioden sträckte sig från och med den 1 juli 1991 till och med den 31 oktober 1992.

- 22 Genom skrivelse av den 23 december 1992 lämnade IPS synpunkter till kommissionen på memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan.
- 23 Genom skrivelse av den 29 juli 1993 begärde kommissionen att IPS skulle lämna samtliga uppgifter som kunde ligga till grund för dess bedömning, särskilt i fråga om skadan. Genom skrivelse av den 12 augusti 1993 svarade IPS att bolaget inte kunde lämna någon ny information i det avseendet, eftersom situationen inte hade förändrats efter den 23 december 1992, då bolaget sammanställde sin skrivelse.
- 24 Den 21 april 1994 antog kommissionen förordning (EG) nr 892/94 om införandet av en tillfällig antidumpningstull på import av kalciummetall med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ryssland (EGT L 104, s. 5, nedan kallad den tillfälliga förordningen).
- 25 Den 31 maj 1994 lämnade IPS sina synpunkter på den tillfälliga förordningen, varvid bolaget gjorde ett stort antal invändningar mot denna. Kommissionen besvarade synpunkterna genom skrivelse av den 14 juni 1994.
- 26 Den 11 augusti 1994 meddelade kommissionen IPS de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för dess bedömning att en slutgiltig antidumpningstull borde införas på import av kalciummetall med ursprung i Folkrepubliken Kina och Ryssland.

- 27 På förslag av kommissionen antog rådet den 19 oktober 1994 den omtvistade förordningen.
- 28 Den 9 januari 1995 väckte IPS talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen och i andra hand om fastställande av att sagda förordning inte kunde göras gällande gentemot IPS. IPS yrkade dessutom att rådet skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 29 Rådet yrkade att talan skulle ogillas och att IPS skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Kommissionen, PEM och Chambre syndicale, vilka intervenerade till stöd för rådet, yrkade att talan skulle ogillas och att IPS skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive kostnaderna för PEM:s och Chambre syndicales intervention.

Den överklagade domen

Upptagande till sakprövning

- 30 Vid förstainstansrätten hävdade rådet och kommissionen att den talan som IPS väckt inte kunde tas upp till sakprövning.
- 31 Kommissionen hävdade att de omständigheter som hade gett upphov till en situation som särskilde klaganden i förhållande till varje annan näringsidkare, och som hade ansetts föreligga i målet Extramet I, inte förelåg i förevarande fall. Den omständighet som hade försatt klaganden i en annan situation än den de oberoende importörer som varit sökande i andra mål befann sig i, nämligen att

bolaget hade svårigheter att tillgodose sina behov hos PEM, den enda gemenskapsproducenten, var inte för handen i förevarande fall.

- 32 Förstainstansrätten påpekade att domstolen i målet Extramet I inte hade grundat sin uppfattning att talan kunde tas upp till prövning uteslutande på att sökanden hade svårigheter att tillgodose sina behov hos den enda gemenskapsproducenten. I själva verket grundade domstolen sig på olika omständigheter, vilka gav upphov till en situation som särskilde sökanden i förhållande till varje annan näringsidkare (punkt 52).
- 33 Förstainstansrätten ansåg att dessa omständigheter fortfarande var för handen och fastslog att talan kunde tas upp till prövning då den ansåg att IPS direkt och personligen var berört av den omtvistade förordningen (punkt 54).

Prövning i sak

- 34 Till stöd för sin talan vid förstainstansrätten anförde IPS sju grunder, under vilka det gjordes gällande, för det första, att artiklarna 5 och 7.9 i grundförordningen hade åsidosatts, att principen om *res judicata* hade åsidosatts och likaså villkoren för att lagliggöra rättsakter, för det andra, att artiklarna 7 och 8 i grundförordningen samt rätten till försvar hade åsidosatts, för det tredje, att artiklarna 4.4 och 2.12 i grundförordningen hade åsidosatts samt att en uppenbart oriktig bedömning hade gjorts i fråga om bedömningen av varornas likvärdighet, för det fjärde, att artikel 4 i grundförordningen hade åsidosatts samt att en uppenbart oriktig bedömning hade gjorts av skadan för gemenskapsindustrin, för det femte, att artikel 12 i grundförordningen hade åsidosatts och att det var fråga om en uppenbart oriktig bedömning, för det sjätte, att artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) hade åsidosatts och, för det sjunde, att det förekommit maktmissbruk.

Den första grunden

- 35 IPS:s första grund bestod av tre delar. För det första ansåg bolaget att det inte fanns någon rättslig grund för att återuppta undersökningen, eftersom något sådant inte föreskrevs i grundförordningen. För det andra utgjorde återupptagandet av undersökningen ett brott mot principen om *res judicata*, eftersom det i strid med rättssäkerhetsprincipen leder till att ett förfarande som domstolen ogiltigförklarat lagliggörs. För det tredje var inte villkoren för att återuppta undersökningen, det vill säga ett lagliggörande av denna, uppfyllda i det aktuella fallet, inte ens om det skulle medges att det i gemenskapsrätten finns en princip om lagliggörande av rättsakter.
- 36 Förstainstansrätten påpekade att den omständigheten att det i grundförordningen saknas särskilda bestämmelser om de rättsliga konsekvenserna av en dom om ogiltigförklaring av en rättsakt kan inte tolkas så, att det är förbjudet för institutionerna att återuppta vare sig undersökningen eller det förfarande inom vars ram de ogiltigförklarade slutgiltiga åtgärderna antogs. De berörda institutionerna skall i enlighet med artikel 176 i EG-fördraget (nu artikel 233 EG) vidta lämpliga följdåtgärder efter det att en dom om ogiltigförklaring har meddelats. Att en rättsakt som avslutar ett administrativt förfarande bestående av flera faser ogiltigförklaras medför under dessa omständigheter inte nödvändigtvis att hela det förfarande som föregått antagandet av den ifrågasatta rättsakten ogiltigförklaras, oberoende av de materiella eller processuella grunderna för domen om ogiltigförklaring (punkt 91).
- 37 Förstainstansrätten påpekade att i målet Extramet II ogiltigförklarade domstolen förordning nr 2808/89 med anledning av att gemenskapsinstitutionerna inte hade gått korrekt till väga då de bestämde skadan. De inledande åtgärderna för att förbereda undersökningen, i synnerhet förfarandets inledande i enlighet med artikel 7.1 i grundförordningen, hade följaktligen inte påverkats av den rättsstridighet som domstolen konstaterade (punkt 94). Enligt förstainstansrätten kunde kommissionen således rättsenligt återuppta förfarandet på grundval av samtliga handlingar i förfarandet som inte hade påverkats av domstolens ogiltigförklaring. Eftersom kommissionen beslutat att göra en ny undersökning avseende en annan referensperiod, var det icke desto mindre nödvändigt att utröna om de villkor som följde av grundförordningen hade iakttagits i förevarande fall (punkt 95).

- 38 Förstainstansrätten påpekade att av artikel 7.1 i grundförordningen följer att bevis för att det förekommer dumpningsförfaranden som skadar gemenskapsindustrin är ett nödvändigt materiellt villkor som är tillräckligt för att gemenskapen skall kunna vidta åtgärder i fråga om dumpning (punkt 97) och att institutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när de skall fastställa vilken tidsperiod som skall beaktas för att fastställa den skada som åsamkats (punkt 96).
- 39 Förstainstansrätten fann att i förevarande fall fanns det inga uppgifter som gjorde det möjligt för kommissionen att anta att dumpningsförfarandena hade upphört eller att gemenskapsindustrin inte längre åsamkades någon skada. Tvärtom hade kommissionen mottagit en skrivelse från PEM till stöd för att undersökningen skulle återupptas samt memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av den skada som åsamkats gemenskapsindustrin (punkt 98). Kommissionen hade under dessa omständigheter inte överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att besluta att fortsätta att driva ett förfarande som redan hade inletts år 1989 och genom att genomföra en ny undersökning på grundval av en annan referensperiod (punkt 99). Förstainstansrätten fann därför att talan inte kunde bifallas på IPS:s första grund (punkt 100).
- 40 Förstainstansrätten tillade att ändringen av undersökningsperioden inte stred mot de rättigheter som följde för IPS av det förfarande som inleddes år 1989 (punkt 101).

Den andra grunden och följande grunder

- 41 Även IPS:s andra grund, under vilken det gjordes gällande att artiklarna 7 och 8 i grundförordningen samt rätten till försvar hade åsidosatts, bestod av tre delar.

- 42 Den första delgrunden avsåg att rätten till försvar hade åsidosatts, eftersom memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan inte delgavs klaganden förrän den 14 oktober 1992.
- 43 Förstainstansrätten konstaterade att IPS hade medgett att innehållet i memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan inte var oundgängligt och inte hade hindrat bolaget från att göra sin uppfattning gällande avseende frågan huruvida kommissionen hade rätt att återuppta undersökningen (punkt 110). IPS hade i varje fall från och med den 14 oktober 1992 kunnat göra sin åsikt gällande i fråga om huruvida de materiella villkor som kunde motivera att undersökningen återupptogs var uppfyllda (punkt 111). Följaktligen hade inte IPS:s processuella rättigheter åsidosatts genom att memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan delgavs den 14 oktober 1992 (punkt 112).
- 44 Förstainstansrätten konstaterade för övrigt att utan en begäran från klaganden om att denne skulle delges memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan, i enlighet med artikel 7.4 a i grundförordningen, var kommissionen inte skyldig att meddela IPS innehållet i detta (punkt 113).
- 45 Vad beträffar den andra delgrunden, under vilken det gjordes gällande att artikel 7.4 i grundförordningen hade åsidosatts och att artikel 8 i samma förordning inte hade beaktats, klandrade IPS kommissionen för att inte ha delgett vissa handlingar som PEM ingett, däribland ett memorandum av den 5 augusti 1993 avseende de tekniska arbeten som utförts i PEM:s fabrik i La Roche-de-Rame (nedan kallat det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993).
- 46 Efter att ha påpekat att kommissionen inte hade uppfyllt sin skyldighet i fråga om tillgång till handlingarna i ärendet vad beträffar det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 (punkt 142), anmärkte förstainstansrätten att IPS hade kunnat inkomma med sina synpunkter på memorandumet innan den ifrågasatta förordningen antogs, med undantag av tre konfidentiella uppgifter som IPS

varken hade delgetts eller fått en för bolaget avsedd sammanfattning av. IPS ifrågasatte emellertid inte att det var omöjligt att, såsom kommissionen hade gjort gällande, utarbeta en icke-konfidentiell sammanfattning av dessa tre konfidentiella uppgifter. Under alla omständigheter påstod inte IPS att det hade varit ur stånd att uttrycka sin synpunkt i fråga om det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 till följd av att dessa tre konfidentiella uppgifter inte hade delgetts (punkterna 143 och 144). Under dessa omständigheter kunde talan inte bifallas på den andra delgrunden.

- 47 Förstainstansrätten fann att talan inte heller kunde vinna bifall på den andra grundens tredje del eller övriga grunder som hade åberopats av IPS. Talan ogillades därför i sin helhet och IPS förpliktades att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

- 48 IPS har yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen, själv avgöra tvisten och förplikta rådet, kommissionen samt övriga intervenienter att ersätta rättegångskostnaderna i det interimistiska förfarandet och i förfarandet vid förstainstansrätten samt rättegångskostnaderna i detta förfarande.
- 49 IPS har gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artiklarna 174 i EG-fördraget (nu artikel 231 EG) och 176 i fördraget samt grundförordningen genom att konstatera att kommissionen rättsenligt kunde återuppta förfarandet på grundval av en annan referensperiod. IPS anser även att förstainstansrätten åsidosatte principerna om proportionalitet och skydd för berättigade förväntningar vid tillämpningen av artikel 176 i fördraget.
- 50 IPS har vidare gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte den grundläggande principen om iakttagandet av rätten till försvar och särskilt artikel 7.4 i grundförordningen, genom att anse att bristerna i förfarandet inte hade påverkat

IPS:s rätt till försvar. Bolaget har särskilt gjort gällande att bolagets processuella rättigheter åsidosattes genom att memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan och det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 delgavs för sent.

- 51 Rådet har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta IPS att ersätta rättegångskostnaderna.
- 52 Kommissionen har väckt ett genkärsmål och yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och fastställa att den talan som IPS väckte vid förstainstansrätten skall avvisas. I andra hand har kommissionen yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet. Kommissionen har under alla omständigheter yrkat att domstolen skall förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida den talan som IPS väckte vid förstainstansrätten kunde tas upp till sakprövning

- 53 Kommissionen har i sitt genkärsmål hävdats att den talan som IPS väckte vid förstainstansrätten borde ha avvisats. Institutionen har gjort gällande att det, vid tillämpningen av domen i målet Extramet I, skedde en felaktig rättstillämpning i den del av den överklagade domen där frågan huruvida talan kunde tas upp till sakprövning behandlades. Denna del av domen har en motstridig och otillräcklig motivering.
- 54 I punkt 53 i den överklagade domen konstaterades följande: "Kommissionen har för övrigt inte ifrågasatt att PEM inte är i stånd att tillhandahålla primär kalciummetall av standardkvalitet med de egenskaper som sökanden behöver, vilket tydligt visar att det är svårt för sökanden att tillgodose sina behov hos PEM." Kommissionen har hävdats att detta konstaterande står i strid med andra

mer detaljerade konstateranden rörande de faktiska omständigheterna, vad gäller varornas likvärdighet och PEM:s avsikt att leverera till IPS, som anges i punkterna 219, 235, 249—256 och 308 i samma dom.

- 55 Förstainstansrättens konstateranden i den överklagade domen vad gäller prövningen i sak av målet överensstämmer nämligen helt med skälen till att kommissionen gjorde gällande att ansökan borde avvisas. Bortsett från prisfrågan skulle IPS, i likhet med andra näringsidkare, faktiskt kunna tillgodose sina behov hos PEM, anser kommissionen. Eftersom IPS inte på något sätt skiljer sig från andra näringsidkare borde talan vid förstainstansrätten ha avvisats, i enlighet med en korrekt tillämpning av domen i målet Extramet I.
- 56 Domstolen anser att konstaterandet i punkt 53 i den överklagade domen, enligt vilket IPS fortfarande hade svårt att tillgodose sina behov hos PEM, inte står i strid med övriga delar av domen som kommissionen avser. Konstaterandet i punkt 53 bekräftas särskilt av punkterna 249—256 i den överklagade domen, av vilka det framgår att PEM inte hade lyckats uppfylla IPS:s tekniska krav avseende den aktuella varan. Följaktligen har kommissionen inte styrkt att det föreligger någon motsägelse mellan punkt 53 i den överklagade domen och övriga delar av samma dom.
- 57 Domstolen erinrar om att i både den överklagade domen och i målet Extramet I ansågs talan kunna upptas till sakprövning inte enbart på grund av sökandens svårigheter att tillgodose sina behov hos den enda gemenskapsproducenten, utan även på grund av olika omständigheter som gav upphov till en situation som särskilde IPS, vad gäller åtgärden i fråga, i förhållande till varje annan näringsidkare.
- 58 Under dessa omständigheter finner domstolen att kommissionen inte har styrkt att förstainstansrätten begick ett fel när den fastslog att talan kunde tas upp till prövning.

59 Av detta följer att kommissionens genkärsmål skall ogillas.

Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning

60 Enligt kommissionen kan överklagandet inte prövas på den första grunden, därför att grunden endast avser påståendet att det skedde en felaktig rättstillämpning i punkterna 91, 95, 97 och 99 i den överklagade domen. I dessa punkter anges dock inte uttömmande skälen till att förstainstansrätten inte biföll talan på den första grunden för ogiltigförklaring. I punkt 101 i den överklagade domen anges ytterligare ett skäl, nämligen den omständigheten att det förfarande som kommissionen iakttog när den återupptog undersökningen gav IPS alla processuella garantier som det skulle ha fått om kommissionen hade inlett en ny undersökning till följd av att PEM ingett ett nytt klagomål. Kommissionen anser att det av överklagandet inte på ett tillräckligt klart sätt framgår att det avser punkt 101 i den överklagade domen eller i vart fall inte skälen till att överklagandet avser denna punkt.

61 IPS har besvarat kommissionens invändningar i detta avseende. Kommissionen har gjort gällande att klagandens argument att förstainstansrätten i punkt 101 i den överklagade domen missuppfattade de faktiska omständigheterna har åberopats först i repliken. Kommissionen har därför hävdat att detta argument inte kan läggas till grund för prövningen, eftersom nya grunder inte får åberopas under rättegången.

62 Kommissionen har dessutom hävdat att det argument som IPS har framfört inom ramen för den första grunden, som avser påståendet att förstainstansrätten åsidosatte principerna om proportionalitet och skydd för berättigade förväntningar vid tillämpningen av artikel 176 i fördraget, i själva verket utgör en ny grund som inte kan prövas i ett överklagande.

- 63 Vad beträffar den andra grunden har kommissionen gjort gällande att överklagandet inte kan prövas på den del av grunden som avser påståendet att artikel 7.4 i grundförordningen åsidosattes, därför att förstainstansrätten ansåg att den omständigheten att memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan hade delgetts för sent inte påverkade IPS:s processuella rättigheter. Skälet till detta är att i den ansökan som IPS ingav till förstainstansrätten omnämndes inte denna artikel i fråga om delgivningen av detta memorandum.
- 64 Vad vidare beträffar det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 anser kommissionen att IPS försöker att ta upp bevisfrågan om PEM:s avsikt att leverera till IPS, vilken prövades av förstainstansrätten och inte kan tas upp till prövning i överklagandet.
- 65 Inledningsvis erinrar domstolen om att enligt artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen skall ett överklagande vara begränsat till rättsfrågor och det skall grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. I artikel 112.1 c i rättegångsreglerna anges att överklagandet skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas.
- 66 Det följer av dessa två bestämmelser att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter förstainstansrättens dom ifrågasätts samt de rättsliga grunder som åberopas till stöd för yrkandet om upphävande av denna dom.
- 67 Den omständigheten att ett överklagande eller en grund för överklagande inte avser samtliga skäl för förstainstansrättens ställningstagande i en fråga medför inte att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

- 68 Domstolen underkänner enbart av detta skäl kommissionens argument att överklagandet inte kan prövas på den första grunden därför att det inte tillräckligt klart har angetts att grunden avser punkt 101 i den överklagade domen.
- 69 Vidare framhåller domstolen, såsom generaladvokaten har angett i punkt 59 i förslaget till avgörande, att IPS har åberopat punkt 101 i den överklagade domen med den precision som krävs. I den första grunden för överklagandet hänvisas nämligen till resonemanget i punkterna 87—102 i den överklagade domen till stöd för påståendet att förstainstansrätten åsidosatte gemenskapsrätten, och i punkt 98 i överklagandet kritiseras förstainstansrätten för att den i punkt 101 i den överklagade domen konstaterade att ändringen av undersökningsperioden inte stred mot IPS:s rättigheter.
- 70 Beträffande IPS:s argument att förstainstansrätten i punkt 101 i den överklagade domen missuppfattade de faktiska omständigheterna, konstaterar domstolen att enligt artikel 42.2 i rättegångsreglerna får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet, såsom kommissionen har påpekat.
- 71 Påståendet att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna, vilket IPS har åberopat i sin replik, föranleds inte av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under tiden från det att överklagandet ingavs till dess att repliken inkom. Överklagandet kan följaktligen inte prövas på den första grunden i den mån den avser påståendet att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna i punkt 101 i den överklagade domen.
- 72 Vad beträffar påståendet att överklagandet inte kan prövas på grundval av IPS:s grunder avseende principerna om proportionalitet och skydd för berättigade förväntningar gör domstolen följande konstateranden.

- 73 Vid förstainstansrätten kritiserade IPS visserligen ändringen av undersökningsperioden, men bolaget gjorde inte gällande att denna ändring stred mot principerna om proportionalitet och skydd för berättigade förväntningar. Även om det i överklagandet påstås att förstainstansrätten åsidosatte dessa principer vid tolkningen av artikel 176 i fördraget, görs i överklagandet i själva verket gällande att dessa principer åsidosattes i den omtvistade förordningen, såsom kommissionen har påpekat.
- 74 Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, skulle det innebära att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se för ett liknande resonemang dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 59, och av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkt 62).
- 75 Domstolen finner därför att överklagandet inte heller kan prövas på den första grunden i den mån den avser påståendet att principerna om proportionalitet och skydd för berättigade förväntningar åsidosatts.
- 76 Vad beträffar den andra grunden skall det påpekas att även om IPS inte uttryckligen nämnde artikel 7.4 i grundförordningen i de argument som det åberopade vid förstainstansrätten, vad gäller delgivningen av memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan, har förstainstansrätten tolkat det som att argumenten avsåg denna bestämmelse.
- 77 Vad beträffar det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 är det tillräckligt att konstatera att IPS har gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte gemenskapsrätten — nämligen genom att inte iaktta rätten till försvar — vilket kan prövas i ett mål om överklagande.

- 78 Överklagandet kan följaktligen prövas på den första grund som IPS har åberopat, med undantag av påståendet att principerna om proportionalitet och skydd för berättigade förväntningar åsidosattes samt påståendet att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna i punkt 101 i den överklagade domen. Vidare kan överklagandet prövas på den andra grunden för överklagandet.

Den första grunden

- 79 Som första grund har IPS åberopat att förstainstansrätten åsidosatte artiklarna 174 och 176 i fördraget samt grundförordningen när den medgav att kommissionen, trots domen i målet Extramet II, kunde återuppta undersökningen på grundval av en annan referensperiod utan att inleda ett nytt antidumpningsförfarande.
- 80 Domstolen erinrar om att enligt artiklarna 174 och 176 i fördraget skall den eller de institutioner vars rättsakt har förklarats ogiltig vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.
- 81 För att rätta sig efter en dom om ogiltigförklaring och följa den fullt ut, skall institutionerna respektera såväl domslutet i domen som de domskäl som föranlett domslutet och som utgör det nödvändiga stödet för detta, på så sätt att domskälen är nödvändiga för att fastställa den exakta innebörden av domslutet. Det är nämligen i domskälen som den bestämmelse anges som anses vara rättsstridig, och som de exakta skälen redovisas för den rättsstridighet som fastslås i domslutet. De berörda institutionerna skall beakta dessa domskäl när den ogiltigförklarade rättsakten ersätts (dom av den 26 april 1988 i de förenade målen 97/86, 193/86, 99/86 och 215/86, Asteris m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 2181, punkt 27).

- 82 Förfarandet i syfte att ersätta denna rättsakt kan återupptas på exakt det stadium där rättsstridigheten uppstod (dom av den 12 november 1998 i mål C-415/96, Spanien mot kommissionen, REG 1998, s. I-6993, punkt 31).
- 83 I målet Extramet II ogiltigförklarade domstolen förordning nr 2808/89 efter att i punkt 19 i domen ha konstaterat att gemenskapsinstitutionerna inte hade bestämt skadan på gemenskapsproduktionen på ett korrekt sätt. Domstolen angav att det inte framgick att gemenskapsinstitutionerna faktiskt hade undersökt om PEM självt hade bidragit till den åsamkade skadan genom sin säljvägran eller att de hade fastslagit att skadan inte följde av de faktorer som sökanden åberopat.
- 84 Förordning nr 2808/89 ogiltigförklarades således på grundval av omständigheter som inträffat under antidumpningsförfarandet, närmare bestämt under undersökningen. Dessa omständigheter avsåg inte och påverkade inte inledandet av förfarandet.
- 85 Under dessa omständigheter kunde kommissionen, utan att åsidosätta domslutet eller domskälen i domen i målet Extramet II, grundligare undersöka hur skadan skulle fastställas inom ramen för det antidumpningsförfarande som fortfarande pågick.
- 86 Frågan är emellertid om kommissionen iakttog bestämmelserna om antidumpningsförfarande i grundförordningen, särskilt med tanke på att den utförde undersökningen på grundval av en annan referensperiod än den som den använde vid den första undersökningen.

- 87 IPS har särskilt hävdats att ändringen av referensperioden strider mot artikel 7.1 c i grundförordningen, där det föreskrivs att dumpningsundersökningen normalt skall omfatta en period om minst sex månader omedelbart innan förfarandet inleds.
- 88 Domstolen påpekar inledningsvis att den period som föreskrivs i artikel 7.1 c i grundförordningen inte är tvingande, utan endast vägledande (se, i tillämpliga delar, dom av den 12 maj 1989 i mål 246/87, *Continentalte Produkten-Gesellschaft Erhardt-Renken*, REG 1989, s. 1151, punkt 8).
- 89 Vidare har institutionerna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det i samband med ett antidumpningsförfarande gäller att avgöra vilken tidsperiod som skall beaktas vid fastställande av skada (se särskilt dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, *Nakajima mot rådet*, REG 1991, s. I-2069, punkt 86; svensk specialutgåva, volym 11, s. 149).
- 90 Slutligen skall det påpekas att det framgår av grundförordningens systematik att skadan skall fastställas med hänsyn till den tidpunkt då ett eventuellt beslut om att införa skyddsåtgärder fattas (dom av den 28 november 1989 i mål C-121/86; *Epicheirison Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mot rådet*, REG 1989, s. 3919, punkt 35).
- 91 Införandet av antidumpningstullar utgör nämligen inte en påföljd för tidigare uppträdande utan är en säkerhets- och skyddsåtgärd mot illojal konkurrens till följd av dumpning. Det är av detta skäl som antidumpningstullar, enligt

artikel 13 i grundförordningen, i allmänhet varken får införas eller höjas retroaktivt.

- 92 För att fastställa lämpliga antidumpningstullar för att skydda gemenskapsindustrin mot dumpning är det således nödvändigt att utföra undersökningen på grundval av så aktuella uppgifter som möjligt.
- 93 Det framstår därför som berättigat och i överensstämmelse med grundförordningens syften att kommissionen i detta fall valde perioden från och med den 1 juli 1991 till och med den 31 oktober 1992 som referensperiod, vilken föregick offentliggörandet den 14 november 1992 av meddelandet om antidumpningsförfarande.
- 94 Vad beträffar valet av referensperiod erinrar domstolen om att en undersökning i enlighet med artikel 7 i grundförordningen, såväl när det är fråga om att inleda ett förfarande gällande antidumpning som vid en översyn av en förordning genom vilken det införts antidumpningstullar, alltid är beroende av att det finns tillräckliga bevis för att det föreligger dumpning och därav vållad skada (dom av den 10 februari 1998 i mål C-245/95 P, kommissionen mot NTN och Koyo Seiko, REG 1998, s. I-401, punkt 38). Samma sak gäller när en undersökning, inom ramen för ett antidumpningsförfarande som fortfarande pågår, återupptas till följd av en dom om ogiltigförklaring av en förordning genom vilken det har införts antidumpningstullar.
- 95 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 98 i den överklagade domen att PEM, efter domen i målet Extramet II, uppdaterade den information som bolaget lämnade i sitt klagomål från juli 1987 och gav en detaljerad analys av de olika faktorer som låg till grund för införandet av antidumpningsåtgärder, nämligen normalvärdet, exportpriset, prisjämförelsen, dumpningsmarginalen och skadan,

för perioden från och med 1987 till och med december 1991, det vill säga den senaste tidsperiod för vilken uppgifter fanns tillgängliga.

- 96 Under dessa omständigheter finner domstolen att förstainstansrätten inte åsidosatte artiklarna 174 och 176 i fördraget och bestämmelserna i grundförordningen genom att i punkt 99 i den överklagade domen konstatera att kommissionen kunde fortsätta att driva det förfarande som redan hade inletts på grundval av en annan referensperiod, eftersom det första förfarandet inte hade ogiltigförklarats i domen i målet Extramet II och eftersom dumpningsåtgärderna fortsatte.

Den andra grunden

- 97 IPS har gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte den grundläggande principen om iakttagandet av rätten till försvar och särskilt artikel 7.4 i grundförordningen, genom att anse att bristerna i förfarandet inte hade påverkat IPS:s rätt till försvar.
- 98 IPS har särskilt hävdats att bolagets rätt till försvar åsidosattes genom att memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan delgavs för sent. IPS har dessutom gjort gällande att bolaget delgavs det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 först den 21 maj 1994, det vill säga mer än en månad efter det att den tillfälliga förordningen antogs.
- 99 Domstolen erinrar om att gemenskapsinstitutionerna, för att fullgöra sin upplysningsskyldighet, skall visa den omsorg som krävs och i den mån det är förenligt med skyddet för affärshemligheter ge de berörda företagen de uppgifter som krävs för att företagen skall kunna tillvarata sina intressen, och de skall, i

förekommande fall *ex officio*, välja ett lämpligt sätt att lämna dessa upplysningar. De berörda företagen skall under alla omständigheter ha getts tillfälle att under det administrativa förfarandet framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta och på den bevisning som enligt kommissionen styrker dess påstående om att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada (dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187, punkt 17).

- 100 IPS delgavs memorandumet av den 1 juli 1992 avseende bedömningen av skadan en månad före det att meddelandet om antidumpningsförfarande offentliggjordes den 14 november 1992. Såsom förstainstansrätten påpekade i punkt 111 i den överklagade domen kunde IPS således yttra sig över huruvida de materiella villkor som kunde motivera att undersökningen återupptogs var uppfyllda. Det var därför korrekt av förstainstansrätten att i punkt 112 i den överklagade domen slå fast att IPS:s rätt till försvar inte hade åsidosatts i det avseendet.
- 101 Vidare fann förstainstansrätten i punkt 142 i den överklagade domen att kommissionen inte hade uppfyllt sin skyldighet i fråga om tillgång till handlingarna i ärendet vad beträffar det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 och särskilt att IPS delgavs detta memorandum först den 21 maj 1994, efter det att den tillfälliga förordningen hade antagits, och att delgivningen skedde genom PEM.
- 102 Eftersom IPS före antagandet av den omtvistade förordningen gavs tillfälle att framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna i det tekniska memorandumet av den 5 augusti 1993 verkligen förelåg och var relevanta och eftersom det inte har styrkts att IPS:s rätt till försvar påverkades av att delgivningen skedde för sent, finner domstolen att det var korrekt av förstainstansrätten att i punkterna 143 och 144 i den överklagade domen slå fast att IPS:s processuella rättigheter inte hade åsidosatts i det avseendet.

- 103 Slutligen har det inte styrkts att IPS:s rätt till försvar påverkades av andra brister vad beträffar tillgången till handlingarna i ärendet.
- 104 Under dessa omständigheter kan överklagandet inte vinna bifall på den andra grunden.
- 105 Av detta följer att överklagandet skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 106 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig på mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna skall institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.
- 107 Rådet har yrkat att IPS skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom IPS har tappat målet, skall bolaget bära sin rättegångskostnad och ersätta rådets rättegångskostnad. PEM och Chambre syndicale har inte framställt något sådant yrkande och de skall därför bära sina rättegångskostnader. Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Industrie des poudres sphériques skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Pechiney électrometallurgie, Chambre syndicale de l'électrometallurgie et de l'électrochimie samt Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.

Edward

Kapteyn

La Pergola

Jann

Ragnemalm

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 oktober 2000.

R. Grass

D.A.O. Edward

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen